

## Palmsöndagen

Psalmer: L4, Ps118:2, L3, 350, 356

Texter: Sak 9:8-12, Fil 2:5-11, Matt 21:1-11

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, du kom med nåden och sanningen. Hjälp oss att vila i tron på Dig som utgett dig själv för oss. Lär oss att bli dina efterföljare, så att vi tjänar varandra i kärlek. Amen.

Idag på Palmsöndagen handlar evangelietexten om hur Jesus red in i Jerusalem. Han blev mottagen som en kung. Och han är verkligen en kung. Men också när han red in i Jerusalem dolde han sin konungsliga värdighet. Han kom ridande på en åsna som en tjänare. Det var i enlighet med hans uppdrag. Han kom inte för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv till lösen för många. Han har också gett oss ett föredöme för att vi ska vara så till sinnes som han var.

Paulus skriver: [Jesus]... *räknade inte sin tillvaro som Gud som ett segerbyte*. Paulus gör här en jämförelse mellan Jesus och en jordisk härförare. När en kung återvändande som segrare efter ett fälttåg visade han upp segerbytet för att demonstrera sin makt och bli ärad och fruktad av folket.

Jesus ägde en härlighet, större än någon annan kung. Han var till i Gudsgestalt. Men han räknade inte sin tillvaro som Gud som ett segerbyte som han skulle visa upp. Visst visade han ibland att han ägde gudomlig härlighet och makt. Han mättade fem tusen män, botade sjuka och uppväckte döda. Men han gjorde det inte i själviskt syfte. Han gjorde det som var förutsagt i Skriften om Messias. Med sina gudomliga gärningar uppenbarade han Guds kärlek och nåd till oss ovärdiga. När en härförare visade upp sitt segerbyte var det ingen kärleksgärning utan något han gjorde för att själv vinna ära och fruktan. Men Jesus räknade inte sin tillvaro som Gud som ett sådant segerbyte som han skulle visa upp i själviskt syfte.

När människorna såg på Jesus kunde de, i de flesta fall, inte se att han var till i Gudsgestalt. Jesus utgav sig själv genom att anta en tjänares gestalt när han blev människa. Han dolde sin konungsliga värdighet under en tjänares mantel.

Nu kan även tjänare ha en aktad ställning. Men Jesus blev en föraktad tjänare. Han blev lydlig intill döden – döden på korset. De som såg honom höll honom så föraktad att de aktade honom för intet.

Jesus kunde ha visat upp sin gudomliga makt som ett segerbyte. Då skulle alla, även hans fiender, tvingats bocka och böja sig för honom. Men han såg inte till sitt eget bästa utan tänkte främst på oss. Han blev lydig intill döden på korset för att frälsa oss från våra synder. Hans död var en död i vårt ställe. Oskyldig led han i syndares ställe. Vi hade förtjänat att bli övergivna av Gud, lida helvetets ångest och dödens straff för våra synders skull. Av kärlek till oss trädde han i vårt ställe och vann en evig förlossning åt oss.

Fanns det någon egoism i Jesu handlande? Inte ett spår. Fanns det någon självupptagenhet eller stolthet? Absolut ingenting. Såg han till sitt eget bästa? Inte alls. Hos Jesus ser vi endast ödmjukhet och lydnad. Jesus utgav sig själv och blev lydig intill döden på korset av kärlek till oss för att frälsa oss från den eviga döden. Därför har också Gud upphöjt honom över allting och gett honom namnet över alla namn. *”Hos ingen annan finns frälsningen. Inte heller finns det under himlen något annat namn, som givits åt människor, genom vilket vi blir frälsta.”*(Apg 4:12).

Han blev lydig intill döden; men döden kunde inte behålla honom. Jesus var utan synd och hans offer var fullkomligt och välbehagligt inför Gud. Därför har Gud upphöjt honom över allting. Jesu upphøjelse började med att han tog tillbaka sitt liv, steg ned till helvetet och förkunnade sin seger, gick ut ur graven och uppsteg till himmelen. Han sitter nu på Faderns högra sida. I sin härlighet regerar han över allting så att det samverkar till det bästa för oss. I sin nåd regerar han i sin kyrka till vår frälsning, han för vår talan inför Fadern och ber för oss.

Men han är verkligen konungarnas Konung. Han framträdde i en syn för aposteln Johannes: Hans huvud och hår var vitt som vit ull, som snö, och hans ögon var som eldslågor. Hans fötter liknade skinande malm som glöder i smältugnen, och hans röst var som dånet av väldiga vatten. Så ska han också uppenbara sig en dag och alla ska se honom, också de som genomborrat honom.

Den dagen ska alla i himmelen och på jorden och under jorden bekänna, Gud, Fadern till ära, att Jesus Kristus är HERREN. I himmeln lovsjunger redan änglarna honom och bekänner detta. På jorden bekänner redan de troende att Jesus Kristus är HERREN. På det sättet blir Fadern ärad. Men en dag ska också alla som inte tror, Guds fiender, och de onda andarna tvingas erkänna att Jesus Kristus är HERREN. Fadern ska bli ärad i detta, men deras erkännande ska inte bli till frälsning utan till dom. Den som inte tror blir fördömd.

Vi ska tro på honom så att vi blir funna i honom, inte med vår egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tron på Kristus,

rättfärdigheten från Gud genom tron. Men vi ska också leva värdigt Kristi evangelium. Paulus inleder hela denna genomgång av Jesu förnedring och upphøjelse med att säga: *Var så till sinnes som Kristus Jesus var*. Paulus ställer fram Jesu sinnelag som ett föredöme för oss. Jesu återlösningsverk kan vi inte härma. Men vi ska eftersträva samma sinnelag som Jesus hade.

Därför skriver Paulus: *Var inte självupptagna och stolta. Var istället ödmjuka och sätt andra högre än er själva. Se inte på ert eget bästa utan tänk på andras*. Vi behöver denna förmaning därför att det i vår natur finns ett sinne som är tvärt emot Kristi sinne. Fast vi är syndare utan härlighet, endast med skam och skuld inför Gud, finns det något i oss som söker beröm och ära för egen del. Paulus säger: *Var så till sinnes som Jesus Kristus var*. Det innebär att vi ska vara ödmjuka och sätta andra högre än oss själva. Vi ska inte se på vårt eget bästa utan tänka på andras. Vilka andra, kan man då fråga? Ja, det gäller de människor vi har omkring oss, som vi ser och träffar varje dag. Kärleken innebär att vi ska göra gott mot alla människor men framför allt mot våra medbröder i tron och först och främst mot vår egen familj.

Detta ska vi göra oavsett om vi anser att de förtjänat vår kärlek eller inte. Jesus frågade sig inte om vi var värda hans kärlek. Kristus utgav sig inte för oss därför att vi förtjänat det. Han utgav sig själv och blev lydig till döden på korset därför att han älskade oss utan att vi förtjänat det. Han har lämnat oss ett föredöme för att vi ska vara så till sinnes som han är. Av tacksamhet till honom och av lydnad för Guds vilja ska vi tjäna varandra. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, vi står förundrade inför din stora kärlek som vi inte förtjänat. Du gav oss inte bara en allmosa av vad du kunde undvara, utan du gav ditt liv till lösen för oss. Därför vill vi tacka dig i evighet. Lär oss älska varandra så som du älskat oss. Amen.